

ת"פ 56017/04/19 - מדינת ישראל נגד טל סוכריאנו

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 56017-04-19 מדינת ישראל נ' סוכריאנו

לפני כבוד השופט איתן קורנהאוזר

המאשימה מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד ספיר חבר, עו"ד דפנה חייקין

ועו"ד רועי חמדני

נגד

טל סוכריאנו

הנאשם

ע"י ב"כ עו"ד יוסי בוקר, עו"ד ציון אמיר

ועו"ד מזור טפירו

גזר דין

רקע

1. הנאשם הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בעבירות הבאות: חבלה חמורה - לפי סעיף 333 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); היזק לרכוש בזדון - לפי סעיף 452 לחוק העונשין.

בהתאם לעובדות בהן הורשע הנאשם, בתאריך 21.10.2017 בשעה 23:00 לערך, נהג המתלון במונית בה עבד (להלן: "**המונית**") ברחוב ריינס בתל אביב ועצר לשם יציאת נוסע מהמונית. הנאשם עבר במקום כשהוא רכוב על אופניים חשמליים, פגע במראת הצד של המונית וסובב אותה. לאחר דין ודברים, הנאשם המשיך ברכיבה עד שהמתלון נעצר שוב לידו ושאל אם לא הבחין בכך שפגע במראה. הנאשם השיב כי המתלון עמד על מסלול אופניים, היכה על המראה השניה של המונית ועל גבי המונית והמשיך בנסיעתו. בהמשך, ברחוב אבן גבירול, לאחר שהמתלון נסע אחר הנאשם על מנת לקבל את פרטיו, עצר המתלון את המונית לפני דרכו של הנאשם אשר עצר את רכיבתו. בשלב זה יצא המתלון מהמונית, אמר לנאשם שימתין עד להגעת משטרה למקום על מנת שישא בנזק שנגרם למראה. בנסיבות אלה התקרב הנאשם אל המתלון, אשר בתגובה הרים את ידו כדי להרחיקו ודחף אותו, ואילו הנאשם היכה את המתלון בשתי מכות אגרופ בפניו. כתוצאה ממעשי הנאשם נגרמו למתלון החבלות הבאות: שבר בשתי שיניים אשר הוחזרו למקומן תוך קיבוע וביצוע תפרים; נסיגת חניכיים משמעותית; כאבים וחתכים בשפה העליונה שהצריכו תפרים. עלות תיקון הנזק למראת המונית עמד על כ-2,000 ₪.

2. בעניינו של הנאשם התקבלו חוות דעת ממונה על עבודות השרות, אשר מצא אותו מתאים לביצוע עבודות שרות, וכן תסקיר שרות מבחן.

תסקיר שרות מבחן

3. הנאשם יליד 1982, רווק, ללא כל עבר פלילי, חי בגפו ונמצא כיום בשלבי חיפוש עבודה בתחום עיסוקו כמהנדס

הייטק. שרות המבחן פירט את נסיבות חייו של הנאשם אשר הוריו התגרשו כשהיה ילד והקשר עם אביו נותק. על רקע זה וכן בעיות קשב וריכוז מהן סבל, התקשה הנאשם להגיע באופן סדיר לבית הספר ולא סיים 12 שנות לימוד. בהמשך, גויס לצה"ל ובמהלך שירותו הצבאי השלים בגרויות. לאחר שחרורו מהצבא, סיים הנאשם לימודי הנדסת חשמל ומחשבים וכן קורס בתחום התוכנה, והשתלב בעבודה בהייטק. הנאשם הציג מכתב מעת מעסיקו האחרון לפיו עזב את מקום העבודה בשל קשיים על רקע הגבלות שונות לאור הרשעתו בהליך הפלילי.

ביחס לביצוע העבירה, התרשם שרות המבחן כי חל שיפור ניכר ביחס להבנת הנאשם את אחריותו לאירוע, הפנמתו את חומרת מעשיו ואף ביטוי אמפטיה כלפי המתלונן. שרות המבחן התייחס לחוות דעת פסיכיאטרית של ד"ר בן ציון, אשר העיד בבית המשפט, וכן לאישור לגבי שילוב הנאשם בטיפול פסיכותרפי במסגרת פרטית, לצד קבלת טיפול תרופתי אנטי חרדתי. בנסיבות כוללות אלה, ועל אף שמדובר בתהליך המצוי בשלב ראשוני, התרשם שרות המבחן כי הנאשם הפיק לקחים מהאירוע, מורתע מפני ביצוע עבירות, והסיכון להישנות עבירה מצדו נמוך. לפיכך, ולאחר שציין כי ניתן לזהות פגיעה ברורה בנאשם בהיבט התעסוקתי, המליץ שרות המבחן להימנע מהרשעתו ולהטיל עליו ענישה שיקומית הכוללת צו של"צ בהיקף של 350 שעות לצד פיצוי למתלונן וצו מבחן למשך שנה.

ראיות לעונש

4. ב"כ המאשימה הגישה תצהיר נפגע עבירה בו פירט המתלונן את הכאב, הסבל, עוגמת הנפש והנזק שנגרמו לו, וכן הגישה פסיקה לביסוס עמדתה לעונש.

5. ב"כ הנאשם הגיש מסמכים שונים, אשר חלק מעורכיהם אף העידו בבית המשפט. מדובר במסמכים הבאים: תצהירים של עדי הגנה אשר העידו בפניי, ובהם חוות דעת פסיכיאטרית אשר נערכה לאחר ביצוע העבירות, על ידי ד"ר יצחק בן ציון, מסמך מטעם סמנכ"לית משאבי אנוש בחברה בה עבד הנאשם, אשר ציינה כי ההליך הפלילי ותוצאותיו עלולים להוביל לבחינת החברה את סוגיית המשך העסקתו וכן מכתב המלצה של הממונה הישיר על הנאשם בעבודתו (יפורטו בהמשך); מסמכים מבתי הספר היסודי והתיכון המבססים את המפורט בתסקיר; תוצאות בדיקת שינה שנערכה לנאשם בשנת 2001 ולפיהם הוא סובל מקשיי הירדמות ויקיצות אובייקטיביות; המלצת פסיכולוג משנת 2002 לביצוע בדיקת תפקודי קשב וריכוז; אבחון רב תחומי שנערך לנאשם בשנת 2002 לפיו נמצא כי הוא סובל מפעלתנות יתר ומבעיות קשב וריכוז; תעודת בגרות; תעודת שחרור מצה"ל; תעודת תואר מוסמך למדעים בהנדסת חשמל ומחשבים; הסכם עבודה עם החברה בה עבד הנאשם ולפיו הרשעה בפלילים מקימה עילה לסיום העסקה מיידית ללא הודעה מראש. ב"כ הנאשם צירף פסיקה לשם ביסוס עתירתו לביטול הרשעת הנאשם וכן ביחס לענישה.

6. מספר עדים העידו מטעם ההגנה:

- מר דניס נרוש העיד על היכרותו עם הנאשם החל מקליטת הנאשם לעבוד בחברה בה עבד בתפקיד של ראש צוות. מר נרוש העיד לגבי תכונות אופי של הנאשם אשר לדבריו הוא אדם הגון, נעים, חבר צוות מעולה ואדם שניתן לסמוך עליו. לגבי עיסוק החברה, פירט כי הרשעה בפלילים תגרום לפיטורי הנאשם עקב עריכת חוזים בין החברה לחברות חוץ הדורשות היעדר רישום פלילי. לטענתו, מאז הרשעת הנאשם בעבירות, נסגרו עבורו גישות למידע לו הוא זקוק במסגרת העבודה, ולפיכך - ככל שלא תבוטל

הרשעתו - הנאשם עלול לאבד את מקום עבודתו. עם זאת, אישר כי חברות שונות בשוק ההייטק והפיתוח אינן עובדות למול גופים ביטחוניים.

- גב' עופרי כפרי, סמנכ"לית משאבי אנוש בחברה בה עבד הנאשם, העידה כי הנאשם עדכן אותה לאחר הרשעתו בדבר ההרשעה, ומאז אינו מבצע את תפקידו ועוסק בעבודה צדדית בחברה. גב' כפרי פירטה אודות הליך גיוס עובדים לחברה, ולדבריה בסניף החברה בארצות הברית נבדקים העובדים לגבי הרקע שלהם לרבות הרשעות קודמות אולם בארץ קיים איסור לבקש מעובד להציג תעודת יושר (עמ' 86 ש-24-27; עמ' 89 ש-6 לפרוט'). גב' כפרי טענה כי במקרה בו הרשעתו של הנאשם תיוותר על כנה, הדבר לא יוביל לפיטוריו המידיים אלא יהיה עליו לעבור הליך שימוע שבסופו יוחלט האם ימשיך לעבוד בחברה. בנוסף, העידה על מקרה אחר בחברה של עובד עם הרשעה פלילית, בו הלקוחות אישרו את המשך עבודתו מולם כשמדובר היה בהרשעה ישנה ובאירוע מינורי (עמ' 89 ש-7-11 לפרוט').
- ד"ר יצחק בן ציון פירט לגבי עברו של הנאשם, אליו נחשף במסגרת מפגש אחד אתו ועם אמו, שיחות טלפון שערך בטרם אותו מפגש, ומסמכים בהם עיין, לרבות כתב האישום, הכרעת הדין, מסמכים רפואיים, מכתבים ממנהליו וחבריו לעבודה ותעודת שחרור מצה"ל. ד"ר בן יצחק טען כי הנאשם הוא אדם נורמטיבי הסובל מקשיים אישיוניים ובעל אישיות חרדתית, אשר חווה טראומה גדולה כתוצאה מהאירוע נשוא כתב האישום. בהתאם להתרשמותו, הנאשם נקלע לסיטואציה שהיא מעבר ליכולותיו הנפשיות והגיב בצורה קיצונית. להערכתו, קבלת טיפול הכולל אף טיפול תרופתי תביא לכך שהסיכוי להישנות המעשה הוא אפסי (עמ' 91 ש-4-3; עמ' 94 ש-24-19 לפרוט'). לדעת ד"ר בן ציון, הותרת הרשעתו של הנאשם תפגע בשיקומו בשל קשיים במציאת מקום עבודה אחר שאינו בחברה בה הצליח להשתלב, במיוחד לאור חרדה חברתית המשפיעה על יכולתו למצוא עבודה חדשה ולהשתלב בה.

7. יש לציין כי לאחר עדות עדי ההגנה לעונש, נדחה הדיון לשם קבלת תסקיר שרות המבחן וזאת לבקשת ההגנה. במהלך תקופה זו, החליט הנאשם להפסיק את עבודתו בחברה, ולדבריו - כיום הוא ממתין לתוצאות ההליך בטרם יחל בחיפוש מקום עבודה חדש, כפי שעלה מטיעונו לעונש.

תמצית טיעוני הצדדים

8. ב"כ המאשימה ציינה את הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירות ונסיבות ביצוען, ואף הפנתה לצילומי החבלות שנגרמו למתלונן ולמסמכים הרפואיים. לטענתה, בנסיבות האירוע יש להתייחס לחומרת הנזק שנגרם וכן לפוטנציאל הנזק. לאחר שהפנתה לפסיקה, עתרה לקביעת מתחם ענישה הנע בין 10 חודשי מאסר ועד 24 חודשים. אשר לטענת ההגנה לביטול הרשעת הנאשם, טענה כי הנאשם לא הצליח להרים את הנטל הדרוש להוכחת פגיעה קונקרטית מעצם הרשעתו. לענין זה הפנתה לכך שעל אף הרשעתו, הנאשם לא פוטר אלא צומצמו סמכויותיו בעבודה והוא זה שהחליט לעזוב את מקום העבודה. בנוסף, לא הוצגה אסמכתא לכך שהרשעה תמנע מהנאשם מלהתקבל למקומות עבודה אחרים. עוד נטען כי מדובר בעבירות אלימות חמורה שהעונש המרבי בצדה עומד על 7 שנות מאסר. ב"כ המאשימה התייחסה בטיעוניה לחוות דעתו של ד"ר בן ציון, אשר לדבריה אינה תואמת את עובדות המקרה כפי שנקבעו בהכרעת הדין ועומדת בסתירה לעדויות עדי הגנה אשר תיארו את הנאשם כאדם בעל כישורים חברתיים רבים, זאת בניגוד לחוות הדעת לפיה הנאשם סובל מחרדה חברתית. לאור חלופי הזמן מביצוע העבירות והעובדה שמדובר בהסתבכותו הראשונה של הנאשם עם החוק, ביקשה ב"כ המאשימה למקמו בשליש התחתון של מתחם הענישה לו עתרה, לצד מאסר על תנאי, קנס ופיצוי למתלונן. לאחר קבלת תסקיר שרות

המבחן, השלים ב"כ הנאשמה את טיעונו ועמד על עמדת הנאשמה כי עניינו של הנאשם אינו עומד בתנאים הנדרשים לביטול הרשעתו.

9. ב"כ הנאשם הדגיש בטיעונו כי הענישה בפלילים היא אינדיבידואלית. בטיעונו, עתר לאמץ את המלצת שרות המבחן ולהורות על ביטול ההרשעה. ב"כ הנאשם היפנה לראיות בדבר נסיבות חייו של הנאשם אשר אובחן בגיל צעיר כסובל מהפרעת קשב וריכוז חמורה, נפלט ממסגרות בית ספריות, חש בדידות ומצוקה סביב גירושי הוריו ואף אובחן כסובל מאישיות חרדתית. על אף קשיים אלה, הצליח הנאשם להשתלב במסגרת צבאית, להשלים בגרויות, ללמוד לימודים אקדמאיים ולסיים בהצלחה תואר בהנדסת חשמל ומחשבים. לטענת ב"כ הנאשם, נתונים אלה מעידים על שיקום ארוך וממושך שערך הנאשם בחייו עד שהצליח אף להשתלב בפן המקצועי באופן בו תיארו עדי ההגנה. ב"כ הנאשם היפנה לפסיקה בה הסתיימו מקרים שונים באי הרשעה, וטען כי סוג העבירה מאפשר בהחלט את סיום ההליך זה תוך ביטול ההרשעה. לגבי נזק קונקרטי, טען כי הוכח בראיות ובעדויות עדי ההגנה כי הרשעה פלילית עלולה לפגוע ביכולת הנאשם להשתלב בעבודה. ב"כ הנאשם טען עוד כי ניתן ללמוד מנסיבות המקרה על אשם תורם של המתלונן, אשר לא הירפה מהנאשם, רדף אחריו ואף יצא מהמונית לאחר שחסם את דרכו של הנאשם באופן בו המתלונן הוא שחתר למגע עם הנאשם. בנוסף, ציין את פרק הזמן המשמעותי שחלף מאז ביצוע העבירה, למעלה מחמש שנים במהלכן עבר הנאשם שינוי משמעותי. לאור כל האמור, טען ב"כ הנאשם כי האינטרס הציבורי מחייב לאמץ את שיקולי השיקום במקרה זה.

10. הנאשם בדברו, הביע בושה על המעמד בו הוא נמצא בבית המשפט וציין כי הוא רווק ללא זוגיות וכל מה שיש לו זו עבודתו. בנוסף, טען כי מדובר באירוע חד פעמי עליו הוא מביע צער ואינו מתכוון לשוב עליו. בהמשך, ביקש להתנצל בפני המתלונן על המעשים. בסיום דבריו, שב הנאשם על כך שעבודה הוא הדבר היחיד המחזיק אותו, ובשלב זה - לאחר שעזב את מקום עבודתו - הוא ממתין לראות כיצד יסתיים ההליך הפלילי.

דין והכרעה

סוגיית אי הרשעה

11. בחינת סוגיית ביטול הרשעה פלילית קודמת לבחינת הענישה בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין (רע"פ 2327/19 **גוז מרסלו אדוארדו נ' מדינת ישראל**, פסקאות 8 ו-11, (19.5.2019)). בנוסף, הנסיבות הנבחנות בעת קביעת מתחם העונש ההולם אינן מתייחסות לנסיבותיו האישיות של הנאשם, לעומת הצורך בבחינת בעת דיון בסוגיית אי ההרשעה.

לפיכך, אדון תחילה בשאלה האם מדובר במקרה חריג בו יש להורות על ביטול הרשעתו של הנאשם.

12. סוגיית ביטול הרשעה נבחנת בהתאם לשני התנאים המצטברים שנקבעו בהלכת כתב (ע"פ 2083/96 **תמר כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ"ב (3) 337 (1997)): סוג העבירה מאפשר לוותר על ההרשעה וכן פגיעה חמורה בשיקום הנאשם מעצם הרשעתו. הליך זה ייוחד למקרים חריגים ויוצאי דופן, בהם נוצר פער קיצוני בין עוצמת פגיעת ההרשעה בנאשם לבין התועלת הציבורית כתוצאה מההרשעה. בנוסף, נקבע כי על הנאשם לבסס בראיות את

טענתו לפגיעה חמורה וקונקרטיה בסיכויי שיקומו, וכי אין די בטענה כללית לפיה **"ככל הנראה"** ייגרם נזק (רע"פ 1240/19 **עופר לוי נ' מדינת ישראל**, פסקה 8, (24.3.2019) והאסמכתאות המפורטות שם, (להלן: **"עניין לוי"**)). עוד נקבע, כי אין להידרש לאפשרויות תאורטיות, על פיהן עלול להיגרם לנאשם נזק כלשהו בעתיד (רע"פ 54/15 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (27.1.2015); ע"פ 8528/12 **אליה צפורה נ' מדינת ישראל**, פסקה 11 והאסמכתאות שם (3.3.2013); רע"פ 9118/12 **פריגין נ' מדינת ישראל** (1.1.2013)).

13. תחילה, אתייחס לפגיעה הנטענת בשיקום הנאשם בשל הרשעתו. בהתאם לראיות שהוצגו בשלב הטיעונים לעונש, ניתן לקבל את טענת ההגנה כי עבודתו של הנאשם נמצאת במקום מרכזי בחייו. לצד זאת, עבודה ויכולת להתפרנס הן נדבכים משמעותיים ביותר בחייו של כל נאשם. על בית המשפט לבחון האם עלה בידי הנאשם להוכיח פגיעה חמורה בשיקומו כתוצאה מעצם הרשעתו. ב"כ הנאשם טען כי הותרת ההרשעה תגרום לפיטורי הנאשם מתפקידו בחברה בה עבד, לאור דרישת אותה חברה להעדר רישום פלילי וזאת בשל הסכמי עבודה עם חברות חוץ וגופים ביטחוניים. אכן, הוצגו ראיות ביחס לטיעון זה: במסגרת שמיעת הראיות לעונש נשמעו עדויותיהם של מר נרוש וגב' כפרי אשר טענו כי מאז הרשעת הנאשם בעבירות, השתנה אופי עבודתו בחברה. גב' כפרי אף הוסיפה כי ככל שהרשעת הנאשם לא תבוטל, יערך לו שימוע. לאחר דחית הדיונים לשם קבלת תסקיר שרות מבחן, החליט הנאשם בעצמו לעזוב את מקום עבודתו ועד כה טרם פנה לחיפוש מקום עבודה אחר. לא הוצגה כל ראיה לגבי קושי של הנאשם בחיפוש אחר עבודה בתחום מקצועו בעקבות הרשעתו ואף לא נטענה טענה מסויימת שכזו. לנאשם תואר בהנדסת חשמל ומחשבים, ונסיון בתחום של פיתוח תכנות (ראו את עדותו של מר נרוש). למעשה, לא הוצגה כל ראיה להתמחות ספציפית ומיוחדת של הנאשם בסוגיות הקשורות לגופי ביטחון או למקומות עבודה הדורשים את היעדרה של הרשעה פלילית. בנוסף, כלל לא נטען על ידי ההגנה כי תחום העבודה אותו למד הנאשם ובו עסק עד כה, קשור בדרך כזו או אחרת לצורך בהיעדר עבר פלילי. זאת ועוד: אף סמנכ"לית משאבי האנוש בחברה בה עבד, גב' כפרי, העידה כי בישראל קיים איסור לערוך בדיקת רקע לגבי נושא של עבר פלילי (עמ' 86 ש- 24-25; עמ' 89 ש- 6 לפרוט').

תחום עבודתו של הנאשם הוא נרחב, אינו מתמקד בעבודה למול גופים ביטחוניים, אינו דורש תעודת יושר, ולא ניתן להסיק מהמקרה החריג ויוצא הדופן של העסקת הנאשם באותה חברה ספציפית אותה עזב, לגבי פגיעה חמורה בשיקומו ככל שהרשעתו לא תבוטל. בנסיבות כלליות אלה, לא עלה בידי הנאשם להוכיח תנאי זה.

14. בנוסף לאי הוכחת אחד התנאים המצטברים הנדרשים, בבחינת למעלה מהצורך ולפיכך בתמצית בלבד, אציין כי ספק רב עולה אף בעת בחינת התנאי השני של אופי העבירה בה הורשע הנאשם. ככלל, עבירות אלימות אינן מסוג העבירות המתאימות להימנעות מהרשעה וזאת נוכח הערכים המוגנים העומדים בבסיסן והמסוכנות רבת הפנים הטמונה בעבירות אלה (ראו התייחסות דומה לגבי עבירת תקיפה הגורמת חבלה, ומקל וחומר ניתן ללמוד לגבי העבירה בה הורשע הנאשם - רע"פ 3589/14 **שרון לוזון נ' מדינת ישראל** (10.6.2014) ורע"פ 6756/14 **בן חמו נ' מדינת ישראל** (15.1.2015)). המקרה הנדון מדגיש קביעה זו לאור נסיבותיו המאפיינות אלימות על רקע שימוש בדרך, תופעת אלימות נפוצה וקשה הפוגעת בשלום הציבור ובביטחונו, אשר במקרה הנדון הביאה לחבלות לא מבוטלות העולות כדי חבלה חמורה למתלונן (נסיבות ביצוע העבירות יפורטו בהמשך). גם אם ייתכן שבנסיבות מסוימות, חריגות ביותר ויוצאות דופן, ניתן היה לבחון אפשרות של סיום ההליך ללא הרשעה אף בעבירות אלה, הרי שבמקרה הנדון מידת האינטרס הציבורי אינה מאפשרת להוריד ממידת הנטל המוטל על כתפי הנאשם להוכיח **"פגיעה קשה וקונקרטיה בסיכויי שיקומו ולבסס אותה באמצעות ראיות"** (עניין לוי, שם). כאמור, הנאשם לא

עמד בנטל הנדרש. בהקשר זה יצוין כי בשתי דוגמאות אשר הוגשו על ידי ב"כ הנאשם, הפכו החלטות בתי משפט השלום אותן הציג לגבי ביטול ההרשעה, לכלל הרשעות בערעורים שהוגשו על ידי המדינה (ת"פ (ת"א) 685-12-16 **מדינת ישראל נ' אליעזר אלפנדר** (17.7.2019); ת"פ (רחובות) 27336-04-17 **מדינת ישראל נ' איתי אבידן** (4.6.2019)). בחלק אחר מהפסיקה שהגיש ב"כ הנאשם, מדובר היה בקטינים (ת"פ (י-ם) 59039-03-19 **מדינת ישראל נ' פלוני** (14.6.2021); ע"פ 4605/13 **פלוני נ' מדינת ישראל** (23.12.2013)). אף במקרים הנוספים שפורטו בפסיקה שצירף, מדובר היה בנסיבות שונות, חמורות פחות, או בנסיבות חריגות ויוצאות דופן אשר אינן מתקיימות במקרה הנדון.

ב"כ הנאשם הוסיף וטען כי יש לתת משקל משמעותי להמלצת שרות המבחן. אכן, להמלצת שרות המבחן קיימת חשיבות רבה בעת גזירת העונש, במיוחד בכל הנוגע לנסיבותיו האישיות של הנאשם ולשיקולי שיקומו. יחד עם זאת, מלאכת האיזון בין שיקולי הענישה השונים, ובהם שיקולי השיקום, מוטלת על בית המשפט (ראו רע"פ 5613/20 **אלהוזייל נ' מדינת ישראל**, פסקה 9 (25.8.2020)). בנוסף, לא מצאתי כיצד הותרת הרשעתו של הנאשם על כנה תפגע בהליך שיקומו, אשר אף בהתאם להתרשמות שרות המבחן - נמצא בשלב ראשוני (עמ' 4 ש- 7 בתסקיר).

15. לפיכך, אני קובע כי הרשעת הנאשם תיוותר על כנה.

קביעת מתחם העונש ההולם

16. אלימות כלפי אחר מהווה פגיעה בזכות הפרט לשלמות גופו ולביטחונו האישי. עבירה של היזק לרכוש פוגעת בזכותו של הפרט ליהנות מהגנה מפני פגיעה והשחתה של קניינו. בעת בחינת מידת הפגיעה בערכים המוגנים יש לתת משקל משמעותי לנסיבות המשתנות של המקרה, במיוחד בהתחשב במנעד הרחב של עבירות אלימות כלפי גוף אדם וכלפי רכוש (ע"פ 1323/13 **חסן נ' מדינת ישראל**, פסקאות 8-9 (5.6.2013); ע"פ 1127/13 **עמאואל גברזגיי נ' מדינת ישראל**, פסקה 25 (15.1.2014)). בנסיבות המקרה הנדון, מצאתי בהכרעת הדין לדחות את טענת הנאשם להגנה עצמית. אמנם, לא נשללה טענת הנאשם כי חש מאוים מפני המתלונן, אולם יש להפנות להתנהלות הנאשם במהלך האירוע המתמשך: תחילה, פגע במראת צד של המונית; בהמשך, לאחר שהמשיך ברכיבה, ובמקום אחר, שב והיכה במראת צד שניה של המונית; בהמשך, לאחר שהמשיך ברכיבה ונעצר בשל עצירת המונית לפניו, ירד הנאשם מאופניו; לאחר שהמתלונן אמר לו להמתין להגעת משטרה למקום, צעד הנאשם אל עבר המתלונן; לאחר שהמתלונן דחף אותו, הגיב הנאשם בשתי מהלומות במתלונן ומיד עזב את המקום ברכיבה. כך, על אף שלא נשללה טענת הנאשם כי חש מאוים מפני המתלונן, הרי שהתנהלות מתמשכת זו מצביעה על אלימות על רקע שימוש בדרך וזאת באופן מתמשך ומתעצם. בנסיבות אלה, איני מקבל את טיעון ב"כ הנאשם בדבר "אשם תורם" מצד המתלונן. רצונו של המתלונן לקבל מענה לפגיעה ברכושו מצד הנאשם, אשר שב וברח ממנו, אינו מסביר את אופן פעולת הנאשם לאורך כל האירוע ואינו מפחית מחומרת מעשיו. יחד עם זאת, יש לתת משקל מסוים לקולה ביחס לנסיבות המקרה, לכך שהמתלונן הוא זה שיצר ראשון מגע פיזי בכך שדחף את הנאשם.

במסגרת שקילת נסיבות המקרה, יש להתחשב אף במידת הנזק המשמעותי שנגרם למתלונן כפי שעולה מתיעוד החבלות וכן מהמפורט בתצהיר נפגע העבירה ביחס להשלכות הפגיעה הקשה בו, ולאורך חודשים לאחר המקרה.

17. בית המשפט העליון עמד לא פעם על תפקיד בית המשפט במקרים של פתרון סכסוכים בדרך אלימה: **"נקבע כי עלינו להילחם בנגע האלימות שפשט בארצנו ולהטיל עונשים מרתיעים ומשמעותיים על מי שבחרים בדרך האלימות..."** (ע"פ 1892/15 אימאן אבו מדיעם נ' מדינת ישראל, פסקה 11, (31.5.2015)).

באופן דומה, אף המחוקק ראה לנכון להבחין בין סוגי אלימות שונים ולהחמיר בקביעתו עונש מרבי של שבע שנות מאסר בשל עבירת חבלה חמורה.

בחינת מדיניות הענישה הנוהגת בעבירת חבלה חמורה, מלמדת כי הענישה כוללת רכיב של מאסר אשר במקרים מסויימים ירוצה בדרך של מאסר בפועל (רע"פ 2546/22 דמיטרי טרושצ'קין נ' מדינת ישראל (13.4.2022)); רע"פ 8286/21 אמיר אבו לבדה נ' מדינת ישראל (14.12.2021); רע"פ 2298/20 יצחק עזרא נ' מדינת ישראל (5.4.2020)), ובמקרים אחרים ירוצה בדרך של עבודות שרות (פסיקה אליה היפנה ב"כ הנאשם - ת"פ (ב"ש) 59992-06-14 מדינת ישראל נ' ריאד אלפיניש (16.4.2016); ת"פ (רחובות) 8536-08-18 מדינת ישראל נ' אלון שדה (24.5.2021)).

יש לציין כי אין זהות בין מתחם העונש ההולם, המגלם הכרעה ערכית המבוססת על שיקולים שונים, ובין מדיניות הענישה הנוהגת המהווה אך את אחד משיקולים אלה (ע"פ 322/16 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (9.10.2016)).

לפיכך, בהתאם לעיקרון ההלימה המנחה ולאחר ששקלתי את מידת הפגיעה בערכים המוגנים, את נסיבות המקרה ואת מדיניות הפסיקה, אני קובע כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר קצר לריצוי בעבודות שירות ועד למאסר בפועל למשך 12 חודשים, לצד ענישה נלווית.

העונש המתאים

18. הנאשם בן 40, ללא כל עבר פלילי. אמנם, ניתן להתרשם מהראיות שהוצגו ומתסקיר שרות המבחן כי לנאשם קשיים חברתיים ואישיותיים, אולם התקשיתי לתת משקל משמעותי לקשיים אלה כגורם שהביאו לכדי ביצוע העבירות. התנהלות הנאשם לאורך כל האירוע (ראו סעיף 14 לעיל), אינה עולה בקנה אחד עם טיעון ההגנה בהקשר זה. יחד עם זאת, יש לתת משקל לקשייו האישיים של הנאשם ולנסיבות חייו המורכבות, בעת מיקום עונשו בתוך מתחם הענישה. בנוסף, על אף שהנאשם לא קיבל אחריות למעשיו עד לשלביו האחרונים של ההליך, אני מוצא כי יש לתת משקל משמעותי להתרשמות גורמי המקצוע מכך שלא נשקפת סכנה ממשית מפניו, על אף שהוא נמצא אך בראשית ההליך הטיפולי. משקל משמעותי נוסף יש לתת לחלוף הזמן מעת ביצוע העבירה, הגם שפרק זמן משמעותי חלף בשל כפירת הנאשם ופרק זמן משמעותי נוסף לו נזקק שרות המבחן בהמשך. במהלך פרק זמן של כחמש שנים מאז ביצוע העבירות, לא נפתחו כנגד הנאשם תיקים חדשים. נתון זה מצטרף להיעדר כל עבר פלילי, ומבסס את המסקנה כי אין מדובר באדם אלים אשר נשקפת מפניו סכנה לשלום הציבור.

למול נתונים אישיים רבי משקל אלה, עומד העיקרון המנחה של הלימה וכן שיקולי ענישה של גמול והרתעת הרבים. התנהגות בריזנית בכביש הפכה למכת מדינה של ממש, אשר לבתי המשפט יש חלק במלחמה בה:

"התופעה המתפשטת כנגד ערעור במחוזותינו, של נקיטת אלימות מצד נהגים בכביש כלפי נהגים אחרים היא אפסולה מכלול, וראוילהחמיר בעונשם שלהנוקטים באלימות מסוג זה"
(רע"פ 5662/18 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (2.8.2018)).

19. בחינת נסיבות כוללות אלו, מציבות את הנאשם בחלקו הנמוך של מתחם הענישה, אך לא בתחתיתו.

לפיכך, החלטתי להטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. מאסר למשך 5 חודשים אשר ירוצה בעבודות שרות, זאת בהתאם לחוות דעת הממונה. בית המשפט הבהיר לנאשם את משמעות אי עמידה בתנאי ריצוי עבודות השרות.
- ב. מאסר למשך 3 חודשים אותו לא ירצה אלא אם יעבור עבירת אלימות מסוג כלשהו תוך 3 שנים.
- ג. פיצוי למתלונן בסך 6,000 ₪. המאשימה תעביר למזכירות בית המשפט את פרטי המתלונן תוך 7 ימים. הפיצוי ישולם בחמישה תשלומים שווים החל מיום 1.12.22 ומידי חודש בחודשו.

ניתן לשלם את הפיצוי החל מעוד שלושה ימים באחת מהדרכים הבאות:

- **בכרטיס אשראי:** באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה www.eca.gov.il או דרך מוקד שירות טלפוני בשירות עצמי (מרכז גבייה) בטלפונים *35592, 073-2055000.
- **במזומן:** בכל סניף של בנק הדואר, בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, ח' חשוון תשפ"ג, 02 נובמבר 2022, במעמד הצדדים.